

Domům bíleným,
střechou dřevěnou,
jako prst se zdá
komín vyčnívá.

Z cihel pálených
k sobě stulených
pomník zedníků
oheň schovává.

Mlhavý dým
z komínů zim
stoupá strání
nohoru k lesům
mlhavý dým
kabátem svým
sevře stromy
prokřehlé,
jakoby patrřil k nim.

Úzkým údolým
rád se rozhlíží
poslem plazivým
cestu překříží.

Do brázd uléhá
stínem protáhlým
s větrem bláznivým
rád si zazpívá.

Mlhavý dým...
tělem vyzáblým
teplo zachvívá
nad svou střechou bdí
nepohne to s ním.

Mlhavý dým...

Dým, jen bílý dým
z úst vypouští
labužnický tím
kraj svůj zahalí.